

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 17223/15
19.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Десница, адвокат из Београда, Дарвинова бр. 18, поднетој против туженог Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, Београд, 27. марта број 43, ради поништаја решења XIX-06 број: 58.1-57/2012 од 27.07.2012. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж 2142/2013 од 19.11.2015. године, у предмету признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 19.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, Београд, XIX-06 број: 58.1-57/2012 од 27.07.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда, 13 У 11787/12 од 31.01.2013. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., поднета против решења Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 58.1-57/2012 од 27.07.2012. године, а којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за друштвене делатности – Одсек за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Нови Београд, број: П-580-10/2012 од 17.04.2012. године. Ожалбеним решењем Одељења за друштвене делатности – Одсек за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Нови Београд, број: П-580-10/2012 од 17.04.2012. године, одбијен је захтев тужиоца за признавање својства ратног војног инвалида, јер нису испуњени законски услови.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж 2142/2013 од 19.11.2015. године, у тачки 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба А.А. из ..., ... бр. ..., и утврђено да је пресудом Управног суда 13 У 11787/12 од 31.01.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. У тачки 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда 13 У 11787/12 од 31.01.2013. године и одређено да Управни суд

донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, изјављеној против решења Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 58.1-57/2012 од 27.07.2012. године. У тачки 3. диспозитива, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду нематеријалне штете.

Образлажући своју одлуку Уставни суд је навео да је на основу чињеница утврђених у поступку који је претходио подношењу уставне жалбе, утврдио да је пред надлежним управним органима и Управним судом било спорно питање да ли је подносилац уставне жалбе задобио оштећење организма под околностима из члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, те да је Управни суд у оспореној пресуди оценио да је правилан став управних органа да подносилац не испуњава услове из члана 3. тачка 1) у вези члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, с обзиром на то да је рањен после ... 1992. године, конкретно ... 1995. године, у ... у ..., у оружаном акцији као припадник оружаних снага Војске Републике Српске Крајине, а не у оружаним акцијама за очување СФРЈ.

По оцени Уставног суда, овакав став Управног суда представља произвољну примену материјалног права на штету подносиоца уставне жалбе, јер приликом одлучивања о захтеву за признавање својства ратног војног инвалида, првостепени орган је требало да утврди: да ли је подносилац уставне жалбе вршећи дужности у оружаном акцији, предузетој после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, задобио оштећење организма најмање за 20%; да ли је подносилац уставне жалбе југословенски држављанин, а ако није, да ли је остварио или могао да оствари права по том основу у иностранству.

Уставни суд је оценио да нема уставноправног утемељења становиште управних органа и Управног суда да статус борца у смислу члана 2. став 1. тачка 5) Закона може имати само припадник Војске СФРЈ. Уставни суд указује да је припадништво одређеној војсци предвиђено као услов само у тач. 2), 3) и 4) наведеног члана Закона, које се односе на учествовање у ратовима, док вршење дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, није условљено припадношћу Војсци те државе. Уставни суд, такође, указује да Закон стицање својства ратног војног инвалида условљава тиме да је телесно оштећење настало вршењем војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или учествовањем у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. члана 2. овог закона, с тим што у одредби става 1. тачка 5) Закона није одређен период, већ само датум почев од кога се у смислу овог закона сматра да су војне или друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ.

Налазећи да образложење оспореног акта Управног суда не задовољава захтеве правичности и да је у том акту произвољно примењено материјално право на штету подносиоца уставне жалбе, Уставни суд је, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС), усвојио уставну жалбу изјављену због повреде права на правично суђење, зајемченог чланом 32. став 1. Устава, и одлучио као у првом делу тачке 1. диспозитива одлуке.

Такође, имајући у виду природу учињене повреде уставног права у конкретном случају, Уставни суд је, на основу одредбе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио пресуду Управног суда 13 У 11787/12 од 31.01.2013. године и одредио да се у поновном поступку донесе нова одлука о тужби подносиоца изјављеној против решења Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 58.1-57/2012 од 27.07.2012. године, одлучујући као у

тачки 2. диспозитива одлуке.

Уставни суд је, поред наведеног истакао да је исти став заузео у Одлуци Уж-4763/2010 од 18.07.2013. године, која је доступна преко интернет странице: www.ustavni.sud.rs.

Даље је у образложењу своје одлуке Уставни суд указао, а у вези са истакнутим захтевом подносиоца од 7.05.2013. године, који се односи на утврђење повреде права на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава, као и права на имовину из члана 58. став 1. Устава, да се благовременост накнадног поднеска у којем се истиче нови захтев о коме Уставни суд треба да одлучи, везује за датум предаје тог поднеска. Имајући у виду одредбу члана 84. став 1. Закона о Уставном суду, као и чињеницу да је оспорена пресуда подносиоцу достављена пре 18.03.2013. године - када је изјављена уставна жалба, то је Уставни суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду, у овом делу одбацио уставну жалбу као неблаговремену, јер је изјављена после истека рока из члана 84. став 1. Закона, односно одлучио као у другом делу тачке 1. диспозитива одлуке.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж 2142/2013 од 19.11.2015. године, којом је поништена пресуда Управног суда, 13 У 11787/12 од 31.01.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари и изјашњење туженог, па је нашао да је тужба основана.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби поднетој, преко пуномоћника, Управном суду дана 10.09.2012. године, прецизираној поднеском од 06.11.2012. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, због неправилне примене закона и нетачно и нетпуно утврђеног чињеничног стања. Истакао је да је законом изричито јасно одређено ко може имати статус ратног војног инвалида, а то су југословенски држављани који су након 17.08.1990. године вршили војне дужности за очување независности СФРЈ. Закон није одредио на који начин, где и на којој територији се морају вршити борбене акције и борбена дејства и не ограничава територију на којој се могу вршити борбена дејства, већ само одређује да циљ борбених дејстава мора бити очување безбедности СФРЈ. Истакао је да карактер борбених дејстава и оружаних акција у којима је он рањен у циљу одбране СРЈ мора се тумачити и са правно-

политичког становишта одбране српског народа и положаја СРЈ, као гаранта опстанка Републике Српске Крајине која међународно није постојала и била је 1995. године фактички део СРЈ. Навео је да у тренутку рањавања није био војник Републике Српске Крајине, већ је био припадник МУП-а Републике Србије и као припадник МУП-а, по наређењу МУП-а изводио акције и ван територије Републике Србије. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења којим је одбијен захтев тужиоца за признавање својства ратног војног инвалида, јер нису испуњени законски услови. Првостепени орган је оценио Уверење српске војске Републике Српске Крајине, ВП 9189/9 Ердут, инт.бр. 03/02-1 од 20.06.1996. године, из којег се види да је тужилац рањен у Санском Мосту у Републици Српској дана 23.09.1995. године, на осову чега је првостепени орган закључио да је тужилац рањен после 27.04.1992. године, што значи да није лице из члана 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, односно да није задобио оштећење организма у оружаним акцијама за очување СФРЈ, већ је рањен као припадник Војске Републике Српске Крајине.

Међутим, по оцени Управног суда, а имајући у виду да је Уставни суд у својој одлуци Уж 2142/2013 од 19.11.2015. године, оценио да је спроведеном поступку пред Управним судом, произвољно примењено материјално право на штету тужиоца, јер нема уставноправног утемељења становиште управних органа, као ни Управног суда да статус борца у смислу члана 2. став 1. тачка 5) Закона може имати само припадник Војске СФРЈ. Ово са разлога, јер по оцени Уставног суда припадништво одређеној војсци предвиђено као услов само у тач. 2), 3) и 4) наведеног члана Закона, које се односе на учествовање у ратовима, док вршење дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, није условљено припадношћу Војсци те државе. Ово посебно, јер Закон стицање својства ратног војног инвалида условљава тиме да је телесно оштећење настало вршењем војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или учествовањем у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. члана 2. овог закона, с тим што у одредби става 1. тачка 5) Закона није одређен период, већ само датум почев од кога се у смислу овог закона сматра да су војне или друге дужности могле бити вршене у циљу очувања суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ. Самим тим, како приликом одлучивања о захтеву за признавање својства ратног војног инвалида, првостепени орган није утврдио: да ли је тужилац вршећи дужности у оружаном акцији, предузетој после 17.08.1990. године, за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, задобио оштећење организма најмање за 20%; да ли је тужилац југословенски држављанин, те ако није, да ли је остварио или могао да оствари права по том основу у страни држави, то се, по оцени Управног суда, основано у тужби указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења оспореног решења учинио битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи јасне и разумљиве разлоге на којима се заснива одлука туженог органа, односно

разлози из образложења оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, донео одлуку као у диспозитиву пресуде, а у извршењу ове пресуде, надлежан орган је дужан да донесе ново, на закону засновано решење о тужиочевој жалби, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.02.2016.године, 21 У. 17223/15

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП